

EN XERRIM

SETMANARI BILINGÜE, SATIRIC Y DE BON HUMO

Provincias: Un trimestre. . . 0'75 ptas.
Extranjero: Un año. . . . . 6'00 »
Número atrasado: . . . . . 0'10 »

AÑO I ————— N.º 36
Sóller 8 de Septiembre de 1917

Correspondencia y Administración
Luna 27.—SÓLLER
No se devuelven los originales

Es cotxos des morts

Desde las onse des vespre, me trobava dins sa Redacció d'aquest setmanari es criguent quatre xistes, quant, a nes mateix moment de tocá mitja nit, s'obrí una porta figurada qu'hey ha, y se presentá un mort.

Jo, vejent aquella figura ja mitja descomposta, es cabeis se me posaren de punta, sas camás me prengueren es tremoló y vaix está a punt de caure de sa cadira; naturalment, jo noestic fet a tratá amb tal classe de gent.

—Bon vespre,— me digué— ¿sabeu porque venc?

—Si... si, si, digo no... no... no' hu sé —vaix contestá, tot retgirat.

—Idó venc a té una protesta sobre sa brutedad des cotxos des morts y suplicarvos que la poseu demunt EN XERRIM.

—Es... espli... cauvos.

—Sís días fa avuy que som mort, quant me varen havé passat el rosari, me devellaren per s'escala y me posaren dins un cotxo de segona.

Estic tot copetjat de ses sebatudas qu'hem feren pegá es temps que me devellaven per s'escala. Apenas havíam arribats a can Sivella sas dues libreas pegaren bot dins es cotxo y comensaren a bareyarse amb so cotxé. Tot era llamps y trons y flestomias. Si no hagués estat per doná un disgust a sa famili, hagués sortit de sa caixa comensant a doná bufetades a n'aquells empleats.

Pero me vaix contentá a mirá per una ratxillera de sa caixa. Creime que mort y tot vaix senti óy de lo que veyá y de s'oló que sentia.

Aquella oló d'aigordent y tabacot casi m'acubava. Aquellas lévitas tant brutas, aquells calsons encara mes bruts, y a-

quellas gorras tant plenas de suó casi me feren provocá.

Un lacayo no duya camia; s'altre no duya calsetins y en fin no vuy parlá més de tal assunto per no ferli *assunto*.

Avuy dins sa tomba he pensat amb EN XERRIM y per fé publicá lo que sofreix un mort he donat quatre céntims a nes fossé porque vaje a beure, porque sé que nes afectat, amb s'intent que me deixás parti.

¿Heu publicareu?

—Sí; vaix di jo mes tranquilisat, anau tranquil qu'heu publicaré porque tot Mallorca s'enter que tal son es cotxos des morts de Sólle.

Es mort torná desepereixa y jo amb so pols qu'amb tremolava des susto, vaix agatá sa ploma per cumpli sa promesa qu'havía feta a nes mort.

Y si ha ningú que posi dubtas a lo qu'he contat que fassi de morirsé y que me torni sa contesta.

BOURAN.

Un bon metje

En Toni estava s'altre día assegut a un padris; se seva cara deya qu'es seu có estava sumerjit a dins una profunda tristó, ¿era culpa de qualche atlotá? Nó.

En Toni ja no vá d'atlotas, es casat, y amb infans; es un bon pare de famili pues estima molt a se seua done y es seus fis. Pero aquets días sa sort li ha jirat s'esquena, s'es quedat sense feyna, y amb sa done maleltisima; que de segú, com ha dit es metje, no arribará a sa caiguda de ses fuyas.

Per aixó en Toni está trist y concirós.

Quant menos so esperava, sent que li toquen ses espatles y girantsé veu n'Olegario, un jove picapadré de fora Mallor-

ca, que fá uns deu anys, que viu per aquí, y qu'are li ha pegat sa loqueria de estodiá de metje.

—Toni; cualsevol diria si pensas amb s'amó des tres aubercocs.

—Olegario,... Olegario... si tu heu sa-besis.

—Ell si tú no mo dius, jo te jur que no heu sebré.

Y en Toni li contá fil per randa, tot lo que li passavá:

—Se meva done sofreix uns dolós molt grossos.

—Pues jo t'assegur que si jo anit la receptás, demá ja no sufrirá jens.

—¿Qué? Pero homo, ¡y que saps tú de tot aixó de metjes!

—¡Caracoles! Ves que no sebre jo. ¡Ten en conta *torra-pipas*, qu'he lletjit y sé de memori un tratat de medicina de *Deschkauser* qu'hem costá quinse pesetas, de tressentas xixanta tres fuyas, de 29X12 centímetros de grossas, de...

—¡De, de, de, que callis, ell ja m'has meretjat! Te dic y repetesc que tú no ets escapás de fé lo qu'has dit.

—¿Qué no som capas! ¡Ennosse! ¿Vols qu'el te diga tot de memori?

—Nos des llibre que te parl jo, es de se done.

—¡Igualment hombre!

—Ell jo heu voldria veura.

—Quant vulges. A pesá que antes vuy que miris si te convé jo qu'he dit, que receptant anit jo sa teua dona, demá ja no patirá més, ¿eh?

—Si. Y aixó es lo que no m'esplic.

—Molt sencillament homo; pues en quant, s'haguera begut sa meva recepta no viuría deu minuts.

PEP NOV

S'ARRESTO D'EN PEPET

—¿Que té senyora Fluxá qu'está tant desconsolada?...
 —¡Hay fieta meva estimada may me podré consolá!
 —¿Ocorreix cap novedat?
 —¡Y tant grossota com és!...
 Pensa que m'han posat pres es meu Pepet estimat.
 ¡Quina pena que tenc Rosa cuant pens qu'es trobará estret.
 —¿Pero qu'ha fet en Pepet?
 —Ni sa més petita cosa.
 Tota sa cupa té en Toni, perqu'es tant mal-entranyat, de segú está condenat d'essé cremat p'el dimoni.
 —¿Pero qui es aquest Toni?
 —¿Qui?
 Un pillo, un noningú, un fals, que per gonyá dos reals consent es fé de botxí
 ¡Que pillos qu'ets empleats son!
 —¿Y en Pepet qui es?
 —L'estimava tant, que per cert jo l'apreciava més que lo demés del moa.
 —¿Era es seu homo?
 —No Rosa.
 —Tal vegade será un fiy.
 —No.
 —Senyora pues no destriy qu'es tan apreciada cosa.
 —No's niagú de se famili; pero era tant entenent com tenguent coneixament.
 —No entenc gens aquest busili.
 —No m'entens perqu'ets molt pura que coneixias me pensava, en Toni aquell qui manava es carro de sa besura, y es des morts manava abans.
 —Ara ja se qui es en Toni.
 —Es aquest meteix dimoni qu'ara se cuida des cans.
 —Si, si, ara ja sé qui es.
 —Pues avuy dematinet ha trobat es meu Pepet.
 y es pillo el m'ha posat pres.
 —¿Perque?
 —Perqu'es pasatjava
 —Pero qui es aquest Pepet...
 —¡O no saps qu'es és canet que jo tant molt estimava!
 —¡Ah!. Així no hey ha tant de mal amb sa notici qu'en dona.
 ¡Creya qu'era una personal!
 —No, Rosa es ¡un animal!

N'URBANO

Cosos clares y llampants

Y en veritat es titol cuadra amb noltros; no som com aquesta *eminenci* del «Sóller» que firmantse *Clar y Llambant* escriu lo més embuyat possible y lo més empalagos que pot esser; una columna de prosa fada, embuyada, total per fermós a sebre

qu'a nes Ciclets el convidaren a prendre gelat (alerta a nes cólics) y qu'ha rebuts *dos articlets* donantli s'enhonabona per lo *cla (!) y llampant* qu'escriu (es veinats son a dú oli).

Segóns diu éll meteix (¡vaja una gracia!) que per dins es Mauristas, es Ciclets, es tranvia y pes carrés, tothóm demana qui es en *Clar y Llambant*. No'hu dubtam; deu essé per conseyarli que no torri loco escriguent *dois*.

Noltros no mos sentim agraviats ni eludits d'ets insults tapats que dirigeix aquest senyó, ni de sa comparansa que treu amb sa *criatureta* den Pinyol, pero li suplicam que parli mes clarito, menos literatura, menos alabansas, menos paya y més grá; es un vertadé contrast que forma aquesta celebradat entre es seu *pseudonim* y es seu article de tres actes embuyats.

No volem gastá més tinta amb una *pessa que no paga es tir*, domés li suplicam de que emplei sa nostra táctica: fora recapilació de *dois*, de *cabezas de cascai* fora pó, hombre, qu'aixó d'atacá dins sa sombra, de derrera, es covart, ridicul y motiu de despreci pes qui heu fá.

¿Hé dit algo, senyó... embuyós y pagagós?...

UN BUEN ENTENDEDOR

NOTAS CURIOSAS

Casualment ha caigut dins ses nostras mans un llibre de notas manuscrits; s'autó era un homo que feya s'estadística de se seva vida y d'ets apuntes d'ella copiam es que consideram es mes importants:

24 Desembre 1713.—Le accompanyada a matinas y hem acordat que demá le demanaré a s'hompare.

26 Desembre.—¡Quina alegría! Le demanada a s'hompare per festetjá y m'ha dit que si.

13 Febré 1714.—Mos estimam moltíssim; élla me done qualche besadeta; sa mare me fá molt de càs, s'hompare de tant en quant me convida a fumá.

17 Mars.—Le demanada per casá y han eccedit a se meua petició.

¡Que som de felis!

18 Juñ.—Avuy dematí me casat. ¡Som es més felis del mon! Son las vuit des vespre y no estic per escriure més perque.... m'en vaix a jeure. ¡Quina nit que m'espera!

3 Juriol.—Avuy he renyat se done perque no sap fé res. Jo he de pastá, agraná y escurá; élla domés posa es cul a nes calsons espenyats.

18 Septiembre.—Es sogre es mort y sa sogra passa a viure en noltros. Estic content, així no tendré que fé sas feinas de casa.

30 Septiembre: Me barayat amb sa sogra y sa done, y perque he dit a sa sogra que jo comendava perque duya es calsons élla les m'ha trets. ¡Malahides dones! ¡Que molt anyor sa vida de fredí!

25 Novembre.—Un día per altra sa sogra me mou revolució y a més d'ets insults de paraula, qualche día deixa caura demunt ses sas meuas pobres espatles un verdanc d'uyastre. ¡Estic avorrit!

23 Jené. Avuy perque he romput una gerra sa sogra m'ha romput un garrot demunt.

18 Febré.—Sa dona ha tengnt un infant mascle que no m'assembla gens ni mica. ¡Mal viatge el mon dolent!

30 Febré.—Después de fé feina tot lo día, sa dona me fá gordá s'infant. Sa sogra m'ha privat de fumá y beure. Des día qu'hem vaix casá he disminuit onse quilos; sa done n'ha aumentats nou y sa sogra deset.

31 Juriol.—Avorrit de tot tens sa corda a nes coll per penjar-me. Sé qu'un que se suicida está condenat a «viura» entre es dimonis de l'infern, pero preferesc viure entre dimonis qu'entre dones mal entranyades. Antes de mori m'he sentit poéta y deix escrits es siguients versos:

De segú vaix perde es pern.

es día qu'hem vaix casá
ja qu'el cel vaix despreciá
per aná a viure a l'infern.

Jovenets que compreneu
ahont es sa menjadora
preniu llum de na pintora
y per Deu no vos caseu.

Trágica prenc sa medida
pero tenc es gran conort
de sebre de qu'en sa mort
recuperaré sa vida.

Per sa copia:
SOR LLEÓ

De sa Regió

De PORRERAS

¡Alabat sia Deu, senyó Directó d'EN XERRIM!. A la fi ja hem sabut es perque de que tots es turistas qu'are venen aquí s'en van tots disgustats d'aquest poble.

Es día de sa festa, a sa corrida de toros qu'es celebrá aquí, entraren a seura dins un palco, una famili de Sólle, y com ignoraven ses costums de Porreras, veren qu'a devant de tot hey havia dues fileras de cadiras buidas, y vejent que tampoc anaven anumeradas ni hey havia cap lletrero que digués: «Reservado», s'anaven a seure a sa primera, pero un veinat los digué qu'estave ocupat, y en vista d'aixó s'assegueren a sa segona fila.

Feya mitja hora que seyan cuant si entregá un subjecte y en mals modals, los digué que s'aixecassen, qu'alló estave compromés. Així com es jove se resistia a aixecarse, los amenessá amb ferlós agafá per una pareya de Guardias Civils.

En vista d'aixó, y assent esterns a nes poble, sa famili s'aixecá, mirant de drets sa corrida.

¿Y que no sabeu qui era aquell subjecte, que los havia trattats amb tal forma, y tals fueros?

Pues es jutje; si senyós, es jutje de Porreras.

Pero senyó jutje: ¿Com vol que venga gent, si comensam per tení a vosté que la trata com un padás brut?

Vaja, un poc d'educació es bona.

¿O se creu que perque ja es jutje ha de podé fé lo que li pás pes cap? ¿O perqué es jutje ha de parlá amb morraladas, tratant de tú a cualsevol?

Vaje senyó jutje ¿ahont anám?

Lo qu'es si seguim així,
¡pobre poble de Porreras!
pues ningú es voldrá atreví
passá ses suas barreras.

UN PORRERENC

LIBROS

Literarios, Filosóficos y Sociales
a 1 pta. tomo

Los vagabundos--La conquista del pan--La Ciencia Social--La moral religiosa--Estudios socialistas--La crisis religiosa--Palabras de un rebelde--Las invidias de Czar--El arte de descasarse--El alma encantadora de París--Precios, salarios, y ganancias--Los amores de la duquesa--Cosas baturras--Retrato de la Compañía llamada de Jesús--El suicidio del cura--El Arte de cazar marido--La mujer, el cura y el confesionario.

De venta en la Tipografía «Moderna» de Calatayud y C.^a, Luna 27. --SOLLER.

Aquest número ha estat revisat per se censura militar.

Es nostro Ajuntament segueix fent mols de desbarats.

D'ALARÓ

Pen Blau y es demés de sa comissió de Ban Roch.

No contents aquests *comissionaris*, amb sa contesta que me feren demunt aquest mateix setmanari, recurriren a nes «Foch y Fum» per insultarme, pero vaitx a desafia a n'aquests obrés que me demostrin qui és embustero y criticadó ells o jó.

Calumniadó, puc demostrá a n'aquests senyós de que no'hu som, perque; tot lo que vaitx dí es sa pura veritat y puc treure testimonis mentres hey hagué alguns entusiastas que vos oferiren certa cantidat perque no fesseu sa ridiculés de tramudá es premits de sas carreras, com també en puc treure qu'afinaren que no cumpliren honestament amb certas personas que per dret les perteneixian sas cadiras de sa primera linea. Sinó que parli s'ompare de s'obré més petit; sino que parli sa forsa armada; sino que parlin certas personas que les feren beretá sis o

set vegades d'assiento, y sino, que parli tot es poble.

¿Heu sentiu obrés?

Vos don de ventatje un trós
si es que volgueu prová
si o no varen faltá,
y llevó es públic vorá
qui es s'embustero mes grós.

ES MATEIX DE SES HERBAS

De ESPORLAS

El dimoni son ets esporlarins per burlá es forestés.

En Carlos encara que preten de sebre molt no fa massa que li prengueren es pel.

Aquest pinxo obsequiá a sa fia des café de *Can d'Agost* y a un altre amiga seva a menjá dos melóns qu'havía comprats aposta. Sas atlotas agrahiren s'obsequi finjidament y posaren es melóns en fresc esperant que se refrescassen per menjar-los, pero ¡oh carabassad! quant anaren a treurer-los, es melóns havían desaparecuts.

¿Ahont eran? No heu sabem; lo que si sabem es que mitx hora después sas dues mateixas atlotas juntament amb dos homes més, que no era en Carlos, se menjaren dos melons etsactament igual a nes qu'havian desaparecut de dins sa cisterna.

Aquest joc de mans té trassa
de se molt ben combinat
y per doná, preparat,
a nen Carlos carabassa.

S. V. T.

XERRIMADES

Un excursionista que mos visitá diumenge passat mos suplicá que cridassen s'atenció a sa Direcció des tren de Sólle, sobre qu'es vagóns de segona están adornats amb tarañinas y ets assientos tapisats de pols.

Si llevassen es vantiladós des cotxos de primera y les posassen a nes de segona, es ventet que farian se cuidería de fé lo qu'ets empleats tenen peresa.

Es de tot punt vergonyós
y motiu per pegá pinyas:
un lloc plé de tarañinas
y a s'altre vantiladós.

D. Bartomeu Crespí Cladera de sa Pobla, autó des drama «s'Arrepentida» mos ha obsequiat amb un exemplá de sa seua obra la cual hem lletjida, y aparte d'ets elojis que justament li tributaren desde sas columnas d'aquest setmanari noltros afegirem es nostro imparcial criteri.

S'argument y caracters son objectes purament mallorquins y levant algunas deficiencias a sa metrificació des vers, podem dí que s'obra esta ben escrita y qu'

en tot es trascurs d'ella no deixa decaura s'interés des lectó o espectadó. Es final des según acte y es moment en que sa fia pecadora toca, arrepentida, a sas portas de caseua, son escenas ben estodiadas y que per forsa han de conmourer ets espectadós.

S'obra encuadernada se ven a nes preu de pesseta exemplá.

Donam sa més calurosa enhorabona a nes novell autó y sas gracias per s'obsequi que per noltros ha tengut.

A sa fonda Palmesana
que té l'amo Andreu Ramón
tots es dormitoris son
amb vantilació molt sana;
y per llevarse sa gana
trobaran plats variats
amb bon esmero arreglats
servits amb gran prontitut
y amorosa servitut
y tot a preus rebejats.

Si voleu sebre ahont es
carré de Cocheras, tres.

Mos contan de Can Pavet:

La majoría des diumenjes devalla a nes ball de Can Pavet, una atlota amb un parey de jermanas sevas. Ella se vol riure de tots es balladós y balladoras que tenen sa desgraci de no sebre molt de ballá, pero resulta que ella a pesá de se de Son Sardina pareix de Sineu que veu es jep d'ets altres y no veu es seu, perque si el se vés voría es papé ridicul que feya diumenje passat ballant es boleros amb un pajés qu'es seu capell fa mes comú qu'ell.

Atlota de Son Sardina
jo te vuy aconsejá
que per essé bailarina
primé ets de sebre ballá.

Quant un pobre miserable, per necesidat o per fam fa un mal papé, estefant a cualcú o robant a qualcun altre, es tolerable; pero un senyó que té automóvil y dobbés per llarc y roba es pá a un pobre, aquest mereix está tancat dins sa presó per *insecula seculorum*.

Don Bernat Castañé (a) General, avensindat a nes carré de sa Lluna, duenyó d'un automóvil y altres herbas (1) no fa massa dias que se dirigía amb automóvil a Manacó y durant es trayecta, aprop de Villafranca, tengué un choque amb un carro que conduía una pobre done. De resultas del cual s'espenyá es vidra d'un farol de s'automóvil.

Noltros no sabem si es choque va ese motivat per s'escés de velocidat de s'autó o debut a sa natural torpesa, per conduhí carros, d'aquella done; lo que si sabem qu'es chofer, o siga en General, descarregá sa seva quijotesca furia demunt aquella pobre done, y además li va etsijí una cantidat pes mal efectuat a s'autó. Aque-

(1) Aixó d'altres herbas vol dí: dobbés, fincas, etc. etc. no se refereix a sa vergonya.

lla doneta, retjirada de ses amenasas des chofer, confessá que no duya dobbés y per lo tant no poria paga, pero el senyo Castañé que per lo vist es *el juez* de sa carretera, se fe justici per ell meteix: s'apoderá d'un sac de farina de dins es carro y posantlo dins s'automovil partí tot tranquil cap a Manacó.

Sortiu Diego Corrientes, Pemales, José María; sortiu qu'ara per sas carreteras de Mallorca teniu un que fé.

¿Ahont son es automavilistas lladres de per Franse?...

¿Na queda algún d'ells de viu?...

Está provat qu'avuy en dia no sabem de qui mos hem de fiá... pues hasta es senyós d'automóvil saben aprofitá s'ocasió y sa debilitat d'una done....

El Bonjesús va se mártir des judios, y en Juanet es jelaté es mártir d'unas *covas*, digo, d'unas atlotas des carré de la Victori, las cuals totduna qu'ell passa amb so carretet, si abordan com locas, el meretjen, li fan mils d'impertinencis, y total per comprarli un mantecado de cinc céntims.

Suplica n'aquestas jovenetas que no sian tan renoveras; cas contrari, el s'anomenaré pes seu propi nom.

No sigueu mal educadas senyoretas presumidas, pues ja quedau atvertidas, que sereu anomenadas si tornau essé atrevidas.

NAUJ

Diumenje passat se celebrá un fraternal banquete, organisat per cert element de Sólle, y varios joves literatos, també de Sólle.

Sogons informes, cada comensal pronunciá un *discurs*, y cuant tocá a un jove literato-cronista secretari, que té es despatx a n'es carré de Bauzá, va se se riya.

Pareix qu'ha n'aquest tipo li passá lo mateix d'en *Nabucodenosor*; alsá a l'aire una copá de jelat, y exclama:—¡Brindemos... y tant era s'emoció que sentia, o perque no sabia qu'avía de dí, encara no acabave de dí sa mencionada paraula, cuant *cataplum* li caigué sa copa de ses mans, y sen v'aná a terse micás enterra.

Acabá la cosa trista pues amb tantas de riefas varen vení ses ploreyas a nes mencionat cronista.

UN AUCELL

Demá a s'Alqueria des Conte hey heurá uná gran festa de carré.

Qui vol veure corregudes, ball y música qu'hey vaja que noltros també hey anirem per veure si en Miquel Formatje mos convidá a menja caragols.

Mos contan un ramellet d'atlotas guapas que diumenje passat dos *pollets* de sas Marjadas y dos més de dins Sólle anaren a menjarsé dos melóns a sa font de s'Olla y per veure si terian enveja a sas sevas ex-atlotas, consentiren té una gran voltera sols per passá per devant cá ellas.

¡Intelissos! Voleu doná a comprende que sas *carabassas* que vos han donades, havían tornat melóns. ¿No's ve?

No teniu manyas ni trassas

y sou tan innocentóns qu'anau de comprá melóns tenguent moltas *carabassas*.

Diumenje a vespre a nes «Salón Recreo» de *Ca na Vea* hey hagué funció de ball y cant. Es públic corrèspóngué a s'esfors que fan sas artistas per agradá:

Cantaren uns couplets mallorquins que a petisió de numerosos lectós nostros, copiam:

Música de Agua que no has de beber

I

Dins aquest poble tenim un contrari y aixó es el «Sóller» es setmanari diu qu'es nostros trabais son inmorals que no els poren veure es cristians. Sin embargo cuant una bailarina a la «Defensora» trabayarà voltros voreu que le tractará de moral, elegant y fina.

(REFRAN)

No vos poseu amb mi empresaris novells no vos acaloreu així que tantmeteix ja sabem que mos coneixem coneixem, coneixem.

II

Mos diu el «Sóller» que per *Ca na Vea* sas bailarinas son inmorals

y en canvi sas que van a la «Defensora» mostran es baixos y tots ets alts.

Sa campanya que mos fa tal diari no's defensant moralitat es en defensa des bé pecuari de s'empresa nova qu'ha entrat.

(REFRAN)

Dimars a sa sesió de s'Ajuntament hey va avé alta fumata y missa de tres. Pareixia dia de gala pes mauristas. No'n faltava cap inclús es retjidó d'es Port hey va assistí, abandonant es negoci de ses llampegas.

No vos cregueu que fos per tractá d'alguna millora important pes poble, ni per veura de abaratá ets articles de consum, ni per posá a retxe es carnicés etcetera etc. Si hagués estat per aixó tal volta n'haguessen faltat la mitat.

S'objecte va essé converti es batle amb un dictadó, amb un reyel absolut que pugui fé y desfé així com trobi; y mudá empleats, canviarlos, posarne de nous; amb una paraula, ferló jefe únic de sa máquina de fé vots.

Apesá de haveri en *Frescales*, l'amo'n Pere Perus fé de directó. Pareix mentida per un homo tan gran, gros, y guapo.

Lo devertit va essé una discussió entre en Juan Pentinadó y es Batle, sobre perque serveixen es guardias rurals; quin servici fan y per quin fi han estat creats.

Es Batle va dí qu'heu demanaría a s'ompare.

En Juan Pentinadó s'enfadá y no tenia motiu. Hagués demanat an'es President per quin fi ha estat creat es Batle y vos assegureu qu'haguessim rigut un poc.... molt.

Segurament hagués respost: M'en enterare y ja li contestaré a sa sesió próxima.

Tota persona forense qu'a Palma haja d'aná molt barato pot mentjá a sa FONDA SOLLERENSE

Plassa Juanot Colom (Des tren) n. 3

III

—¿Que t'ets tornada llogá?

—Ido! Ara estic per cuinera

—¿Qué contas! ¡Jesús Sant Peral!

—Y si tú no saps cuiná!

—¿Qué tornas loca Tonina?...

—No fieta, jo se cuiná

perque es llibre vaitx comprá

de sa **Cuina Mallorquina**

Forma un tomet, amb mes de mil receptas, per cuiná, fé licors, dulces, etc. Se ven a S'Imprenta den Calatayut y C.^a—Lluna, 27 Sólle, a nes preu de 1 peseta, pes suscriptós d'EN XERRIM, y pes qui no heu son, deu de sas de quatre.

Juventut eterna...

... se consigueix usant s'AIGO TRIUNFAL POGRESIVA, que garantisen que no conté nitrato de plata ni sustancias nocivas a sa salut.

No embruta sa pell ni taca sa roba.

Preu: 5 pessetas botella

¡Fora cabeis blancs! ¡Viva sa juventut! En venen a Palma: perfumeria Inglesa, a se Cadena 6—Perfumeria Oriental, Quint 1 y 3 Perfumeria de D. Lluc Canals, Brosa 10 y el SOLLER: Germanas Estades, Plassa Constitució 16 y a sa Perfumeria Artistica, Lluna 5 y a totas sas principals perfumerias d'España.

¡¡¡Qui torna en sos cabeis blancs es perque vol!!!

«LAS TRECE NOCHES DE JUANITA».

De venta en la imprenta de este periódico precio o 50 ptas. ejemplar.

SOLLER-Tip. Moderna de Calatayud y C.^a